

AIRCO?

Let op je aura!

‘Hoogsensitieve en/of paranormaalgevoelige personen hebben vaak een ultradun en open energieveld’

Airconditioning houdt luchtvochtigheid en temperatuur in ruimtes op een gewenst niveau. In vertrekken die aangesloten zijn op airco-ventilatiesystemen voelt de in te ademen lucht soms ‘doods’ aan. Slaapverwekkend. Wetenschappers stelden vast dat airco-lucht meer bacteriën en virussen bevat dan gewone (buiten)lucht. Over andere energierestjes in airco-lucht hoor je niemand. Paranormaalgevoelige reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over airco’s die ‘aan je aura trekken’ en geeft tips om dat tegen te gaan.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Het volgende bericht vond ik in mijn mailbox. Met goedkeuring van Y. mag ik het hier delen. ‘Afgelopen week had ik een nogal heftige ervaring in de hal van een ziekenhuis. Ik liep daar, op weg naar buiten, toen een vrouw me tegemoetkwam. Ze rende naar de balie en riep naar een verpleegkundige: “Snel! Kom gauw! Er is iets met mijn man!” Ik liep door in de richting van de toegangsdeuren van het ziekenhuis, de vrouw holde met de verpleegkundige naar haar man. Ik passeerde de plek waar de man op een bank lag. De vrouw en verpleegster riepen dat de man wakker moest blijven. In mijn beleving liep ik ergens doorheen. Ik kreeg kippenvel tot het abnormale. Ik voelde gewoon iets en dacht “die man is al bijna niet meer hier op aarde”. Het was voor mij een heftige ervaring. Ik ben een behoorlijk sensitief persoon en voel veel, maar dit kende ik nog niet. Kan het zijn, dat ik een bepaalde ervaring heb gehad of denk ik dat maar? Lieve groetjes, Y.’ Mijn antwoord: ‘Hoi Y. Wat je gevoeld hebt, is het energieveld van die man. Je kunt dat ook zijn zielsenergie noemen, die zich op dat moment geheel of gedeeltelijk buiten zijn lichaam bevond. Dat gebeurt bij mensen die in shock zijn, in coma raken of aan het sterven zijn. De man was met zijn zielsenergie tijdelijk uit zijn lichaam, óf hij maakte zich definitief los van zijn lichaam, klaar voor vertrek (sterven). Je passeerde zijn energieveld en liep er deels doorheen. Als je paranormaalgevoelig of erg sensitief bent, kun je dat inderdaad waarnemen of voelen.’

Ongezonde lucht in ziekenhuizen

Door Y’s e-mail dacht ik terug aan de keren dat ik in een ziekenhuis was geweest. Gelukkig in bijna alle gevallen als bezoeker en niet als patiënt. In ziekenhuizen is het een komen en gaan van patiënten, bezoekers, verpleegkundigen, artsen, chirurgen, medewerkers van huishoudelijke en technische dienst. Tussen al die lichamen met persoonlijke energievelden krioelt het van voor het blote oog niet zichtbare energie (bijvoorbeeld bacteriën en virussen) én van zielsenergieën die *tijdelijk* een lichaam hebben verlaten - als gevolg van verdoving bij medische onderzoeken of ondergane narcose bij operaties - en zielen die hun lichaam *definitief* verlieten na het sterven *in* het ziekenhuis. Bij die laatste groep gaat het om zielsenergie van mensen die stierven in het ziekenhuis terwijl ze buiten kennis waren (onder verdoving of narcose), gestorven psychiatrische patiënten

(vanwege gekte of medicijngebruik beseft iemand niet dat hij/zij sterft), overleden dementerenden (hun geest was al dwalend voorafgaand aan het sterven), gestorven baby’s en jonge kinderen (onbegrip over het sterven). Ben je hoogsensitief of paranormaalgevoelig en merk je sneller dan anderen geesten/entiteiten op in je omgeving, dan kan een bezoek aan of een verblijf in een ziekenhuis extreem druk en vermoeiend aanvoelen omdat daar zo veel verschillende soorten (ziels)energieën door elkaar heen bewegen.

Vriendin A. werd opgenomen in een modern regionaal medisch centrum en ik bracht haar een bezoek. Eenmaal in het gebouw kreeg ik last van de muffe, te warme en slaapverwekkende lucht die daar hing. In de entreehal, de lift, de gangen, de zaal waar ik moest zijn. Mijn ogen voelden droger aan, mijn contactlenzen plakten vast aan mijn ogen. Ik kreeg last met ademen, begon te hoesten. Vriendin A. vertelde dat iedereen last had van de droge airco-lucht. “De ramen kunnen hier niet open en ze houden de temperatuur erg hoog.” Voor haar was de kwestie daarmee afgedaan. Dat ik in ziekenhuizen met mijn paranormale gevoeligheid ‘energetisch aanloop’ tegen dolende zielsenergieën, ben ik gewend. Niet dat ik airco-lucht binnen in een gebouw extreem duidelijk kan voelen.

Stofzuigereffect

Constant had ik het gevoel dat in de buurt van mijn hoofd aan mijn energieveld werd getrokken. In de zaal bij A. kostte het me moeite om mijn aura dichtbij en gelijkmatig verdeeld rondom mijn lichaam te houden. Door de (te hoge?) afstelling van de ziekenhuisairco wapperde mijn flexibele energieveld van me vandaan, mee op een koude, sterke luchtstroom. Vergelijkbaar met een tapijt waaraan de borstel van een stofzuiger blijft ‘plakken’ omdat de zuigkracht te hoog staat. Bovendien moest ik me - vlak voordat ik vriendin A. in de zaal waar ze in bed lag, kon begroeten - een weg banen door zacht bewegende laaghangende mistwolken op de linoleumvloer: narcose-restenergie van meerdere operaties bij verschillende patiënten. Restjes oude verdoving kringelden ongevraagd mijn aura binnen, aan de onderzijde. De zaallucht was bedompt en slaapverwekkend. Vanwege een niet goed werkend airco-ventilatiesysteem, door verdovende energieresten die laag op de grond hingen, of

‘Trek in ruimtes met klimaatbeheersing denkbeeldig je energetische jas of aura dichter om je heen’

omdat daar geen enkel raam open kon? Of een combinatie van die dingen. Vanuit de gang kwam de geur van ontsmetting- en schoonmaakmiddel naar me toedrijven. Het róók overal schoon, zuiver was de lucht allerminst. Na het bezoek haalde ik buiten, in de stromende regen, opgelucht adem. Frisse, schone lucht! Ik was moe geworden van ‘het voortdurend bij mezelf blijven’, mijn energieveld bij me houden, als tegenreactie op het aanhoudende, zuigende getrek aan mijn aura. Diep inademend, blies ik denkbeeldig meteen mijn longen schoon bij het uitademen. Wat een troep had ik ingeademd. Ik kon me niet voorstellen dat zo’n airco-omgeving goed was voor gezonde personen, laat staan voor bedlegerige patiënten.

Zieke gebouwen

In 1902 bedacht een jonge Amerikaanse ingenieur en uitvinder, Willis Carrier, een effectief systeem om de temperatuur en vochtigheid in een drukkerij in Brooklyn onder controle te houden. In 1924 werd de eerste bioscoopzaal in New York voorzien van een koeling. Dit was zo’n succes dat vijf jaar later 300 cinema-zalen in de Verenigde Staten luchtkoeling installeerden. De rest is geschiedenis. Tegenwoordig vind je overal airco’s. In treinen, vliegtuigen, grote openbare gebouwen, bij particulieren thuis. We vinden het prettig om temperatuur en vochtigheid te kunnen reguleren. Niets mis mee, toch? Dat koelen met airco’s weliswaar veel elektriciteit en geld kost, vinden we niet problematisch. Of de kwaliteit van airco-lucht ‘vers’ of gezond is evenmin. Airco-lucht bevat vaak schimmels, bacteriën en virussen, meestal veroorzaakt en verplaatst door slechte ventilatie en oververhitting. CO2 stapelt zich op door te weinig verluchting en leidt tot lichamelijke klachten. Regelmatig en correct ventileren is daarom belangrijk. Door kostenbezuinigingen op onderhoud van airco-apparatuur worden filters te laat, niet gereinigd of niet tijdig vervangen, ondanks dat we weten dat vuile filters en kapotte airco’s nadelige effecten ressorteren op de luchtkwaliteit in gesloten ventilatiesystemen. Bacteriën en virussen stapelen zich op in slecht werkende filters, verspreiden zich daarna vlug en gemakkelijk door de lucht. Gevolg: zware vermoeidheid, duizeligheid, misselijkheid, oog-, neus- en keelirritaties én chronische luchtweginfecties bij de mensen die deze lucht inademen (*sickbuildingsyndroom*). Hiervoor hoeft je niet eens hypergevoelig te zijn! De almaar circulerende luchtstromen blijven benauwd en warm aanvoelen. Op de ene plek in een gebouw broeierig en drukkend, op een andere plek juist weer ijskoud omdat de lucht-circulatie en -ventilatie onder de maat is. Ramen kunnen niet open, frisse en gezonde zuurstofrijke lucht ontbreekt. In ruimtes waar veel mensen tegelijk aanwezig zijn (denk aan cinema’s, hotels, congressentra, ziekenhuizen, treinen, vliegtuigen) moet men het doen met ‘ververste’ airco-lucht. Bacteriën en virussen verspreiden zich op deze wijze eenvoudig en in rap tempo binnen het afgesloten luchtcirculatiesysteem.

Verkouden passagiers in vliegtuigen

Uit onderzoeken blijkt, dat bacteriën in een vliegtuig in de lucht ruim honderd keer vlugger op anderen worden overgedragen dan tijdens ons dagelijks leven op de grond. In een vliegtuig word je 113 keer sneller verkouden! Volgens onderzoekers het gevolg van te lage luchtvochtigheid van de airco-lucht in een krappe ruimte met veel passagiers, die allemaal in- en uitademen. Neuzen en kelen gaan droog aanvoelen, waardoor het immuunsysteem op die lichaamsplaatsen minder goed werkt. Daardoor worden *alle* passagiers ontvankelijker voor bacteriën en gauw verkouden. Echter, onderzoekers buigen zich niet over menselijke energierestjes in airco-lucht. Mijn laatste drie korte vliegvakanties binnen Europa in twee jaar tijd, resulteerden zowel na de heen- als de terugvlucht in ernstig geïrriteerde luchtwegen (longontstekingen) en ooginfecties. Op Schiphol kreeg ik onmiddellijk last van geïrriteerde en droge ogen. Bij de douanecontrole in de vertrekhallen snakte ik naar gezonde buitenlucht, maar alles is er overdekt en overal is (te) warme airco-lucht. Eén keer verloor ik mijn stem, direct na de landing. Ik kon niet meer praten, zo verkouden was ik plotseling geworden tijdens de vlucht. Was ik gewoon moe en toe aan vakantie? Pas bij de vierde vliegreis viel me op hoe smerig de lucht werkelijk was in de cabine. Niets mis met de geur, wel met hoeveel rest-energieën van voorgaande passagiers nog steeds in het vliegtuig circuleerden. Als gevolg van de zuigende werking van de airco zat de cabinelucht bommetje vol met aarrestjes van eerdere passagiers die in het toestel hadden gezeten. Vermoeiend, om dat te kunnen voelen.

Vliegtuigmaatschappijen moeten winst maken om te kunnen blijven voortbestaan. Vliegtuigen moeten zo kort mogelijk zonder betalende passagiers zijn. Vliegen, landen, passagiers eruit, nieuwe passagiers erin, opstijgen en wegvliegen naar de volgende bestemming. Voordat een nieuwe lading mensen plaatsneemt in een toestel, zet men de airco van het vliegtuig op maximum. Ondertussen ruimt een schoonmaakploeg links en rechts de ergste zichtbare rommel op en maakt de stoelen gereed voor de volgende vlucht. Lucht *verversen* gebeurt slechts doordat een stevige koude airco-luchtstroom door het toestel heen geblazen wordt. Is dat schone lucht? Nee. Dit is oude lucht die hetzelfde rondje maakt in het vliegtuig! Dat vliegtuigraampjes niet open kunnen, weten we allemaal. Soms komt via de sluis bij de toegangsdeur aan de voorkant van het toestel nog wat verse buitenlucht naar binnen. Min of meer per ongeluk en in absoluut onvoldoende hoeveelheid om een heel vliegtuig te voorzien van echte, verse lucht.

Na een vliegreis duurde het telkens maanden voordat mijn lichaam weer optimaal functioneerde. Zelfs wanneer ik de voor iedereen gebruikelijke tips in acht had genomen. Voldoende kleine beetjes water drinken in het vliegtuig om te lage

luchtvochtigheid te weerstaan om het immuunsysteem intact te houden. Opletten dat ik schone handen en een schone mond hield, want bacteriën die virussen veroorzaken blijven meerdere uren leven op je huid of zitten op plekken zoals stoelleuning, gordels, en wc-deuren. In de week voorafgaand aan een reis nam ik extra vitamine C tot me en ik sliep voldoende om mijn weerstand te verhogen. Een mondkapje dragen vond ik te ver gaan, toch had ik dat misschien beter wel kunnen doen. Al ziet het er raar uit, een mondkapje houdt ongewenste bacteriën die in de lucht worden verspreid goed tegen.

Tips voor gevoelige personen

Uit ervaring weet ik inmiddels dat het navolgende beter werkt als je hoogsensitief bent. Trek ter bescherming een warm vest of jack aan in het vliegtuig zodra je koude airco-wind om je heen voelt waaien. Doe een shawl om je nek en bescherm daarmee je hoofd en eventueel je mond. Zet de blaas-airco boven je eigen stoel in het vliegtuig op 0. Visualiseer een beschermende energielaaag om je heen waarop ongewenste energiedeeltjes van andere personen afketsen. Richt je aandacht op jezelf tijdens de vlucht (oordopjes met of zonder muziek kunnen daarbij helpen). Op deze manier heb ik minder last ervaren van het getrek aan mijn energieveld, dat nare stofzuigergevoel dat de airco teweegbrengt. Eenmaal uit het vliegtuig, de douane gepasseerd en buiten in de normale lucht, adem je zeker een minuut of drie heel bewust schone en verse buitenlucht *in*, en de opgeslagen vieze aircolucht *uit* je longen. Je longblaasjes zullen er blij mee zijn.

Wachtkamers

Vorige week moest ik voor een controleonderzoek naar de huisartsenpost in mijn woonplaats. Voordat ik het gebouw binnenstapte, voelde ik me onbezorgd, vrolijk en fit; ik had net buiten een korte wandeling gemaakt. Geduldig wachtte ik in de centrale ruimte, op een van de houten kuipstoeltjes. Na een minuut of tien in het atrium kreeg ik het warmer en warmer. Ik moest voortdurend gapen en

voelde me draaierig en slaperig worden, viel haast knikkebollend in slaap. En dat, terwijl ik niet moe was toen ik binnenkwam! Me dat realiserend, vroeg ik me af hoe dat kwam. Het was half zes, ik was één van de laatste patiënten; de huisartsenpost ging bijna sluiten. Met mijn ‘derde oog’ keek ik om me heen. De atmosfeer in de wachtruimte voelde doods aan, broeierig en muf. Airco-lucht, gevuld met rest-energieën van patiënten die eerder in de wachtruimte hadden gelopen of gezeten. Die energie had zich met name in de hoeken opgehoopt. Van licht trillende energieresten, afkomstig van zenuwachtige mensen, tot zware depressieve gevoelens en uitgeademde medicijnen die patiënten kennelijk gebruikten. De lucht binnen oogde rommelig. Een chaotische kolkende mix van kleurtjes, bolletjes en minibliksempjes. Bewegende, donkere energiebolletjes die uit elkaar spatten, mogelijk restjes (energie)hoest van kinderen en volwassenen. Bij nog betere concentratie, zag ik ‘paranormaal’ contouren van mensen die in voorgaande dagen in de wachtkamer hadden gezeten. Zouden ze de huisartsenpost weleens (energetisch) schoonmaken, vroeg ik me af.

‘De lucht binnen oogde rommelig: een chaotische kolkende mix van kleurtjes, bolletjes en minibliksempjes’

Defibrillator-geest

Na afloop van het consult zei ik tegen de vrouwelijke huisarts: “Daarom werd ik behoorlijk suf in de wachtruimte. Doen jullie wel eens aan luchtverversing? Ik zag nergens een raam dat open kon.” “Ja, hoor”, antwoordde ze vrolijk. “Iedere avond als we klaar zijn, zetten we de airco op maximale stand om alles goed door te luchten. Overdag kan dat niet, dat is te koud voor de patiënten. □ Ik pompelde wat en liet het hierbij. Zij is medisch onderlegd, niet paranormaal. De

huisarts vindt mij al een rare omdat ik liever met de oorzaak van ziekte aan de slag ga, dan medicijnen slik. Is het niet vreemd dat artsen die het beste wensen voor hun patiënten, zich niet bekommeren om gezonde, in te ademen lucht? Als een van de laatste bezoekers verliet ik het gebouw. ‘Zag’ en ‘hoorde’ rechts van me, bij de apotheekruimte, nog een doorschijnende entiteit voorbij ruisen, energie van een overleden man. ‘Hij’ bewoog in de vorm van een hoopje trillende, bruingekeurde energie, op het ritme van paniekerige woorden die iemand anders had uitgeroepen: “Haal de defibrillator! Hij ademt niet meer! Zijn hart, zijn hart!” Overigens, hier was de airco-installatie niet verantwoordelijk voor het rondwaren van de geest van de overleden man. Onbegrip over zijn plotselinge dood zorgde daarvoor. Energetisch schoon was het niet in de huisartsenpost. Zorgvuldiger ventilatiebeleid kan de lucht in wachtkamers voor patiënten gezonder houden, net zoals de ouderwetse methode om ramen open te zetten om van tijd tot tijd verse lucht binnen te laten.

Let op jezelf!

Wanneer ik voortaan een ruimte binnenga met airconditioning, of dat nu een bioscoopzaal is, een ziekenhuis of vliegtuigcabine, let ik beter op mezelf, mijn aura (en gezondheid). Al moet ik eerlijkheidshalve bekennen dat ik het weleens vergeet als ik te druk bezig ben met andere dingen. Hoogsensitieve en/of paranormaalgevoelige personen hebben vaak een ultradun en open energieveld. Hun aura rekt, strekt en plooit zich vlot en moeiteloos en reikt meters verder dan die van andere personen. Op deze manier kun je snel tal van voor anderen onzichtbare energieën waarnemen, oppikken, voelen, registreren. Wanneer dat een talent is, of een gewoonte is geworden, heb je amper door dat je sneller ontvankelijker bent dan minder gevoelige mensen voor bacteriën en virussen die zich in de lucht, en vooral in airco-lucht bevinden. Trek daarom in ruimtes met klimaatbeheersing denkbeeldig je energetische jas (aura) dichter om je heen, *verdicht* je energieveld en maak het steviger en sterker. Dwalende energieën, entiteiten of bacteriën laten jou dan met rust. •